

Nhà Kính

của: Guy de Maupassant
Thân Trọng Thủy dịch

Ông bà Lerebour cùng tuổi nhưng trông ông trẻ hơn, mặc dầu trong hai người ông là kẻ yếu đuối hơn. Họ sống trong một ngôi nhà xinh đẹp ở vùng quê gần Nantes ⁽¹⁾ mà họ đã tạo dựng sau khi kiếm được tiền nhờ bán vải bông của Rouen ⁽²⁾. Quanh nhà là một mảnh vườn xinh xắn có sân gà vịt, có nhà cảnh và một nhà kính nhỏ ở cuối vườn. Ông Lerebour thấp, mập và vui tính, cái vui tính của một ông chủ tiệm hoạt bát. Gầy ốm, bướng bỉnh và luôn bất mãn, vợ ông không vui tính như ông. Bà tự nhuộm tóc, thường hay đọc những cuốn tiểu thuyết làm bà mơ mộng, mặc dầu bà giả bộ khi dễ loại truyện này. Người ta nói bà đam mê, dù bà chẳng hề làm gì khiến họ nghĩ như thế. Nhưng đôi khi chồng bà cũng nói: "Vợ tôi là người vui tính", mà ông nói với vẻ tinh quái khiến họ phải đoán già đoán non.

Tuy nhiên từ vài năm nay bà cứ hay gây gổ với ông Lerebour, luôn cáu kỉnh và khó tính, như đang bị dằn vặt vì có chuyện buồn phiền gì phải giấu giếm. Từ đó sinh ra bất hòa với nhau. Họ gần như không còn trò chuyện với nhau nữa và bà (tên bà là Palmyre) cứ luôn bắt ông (tên ông là Gustave) phải hứng chịu những lời khen mỉa làm mất lòng, những câu bóng gió chạm tự ái, những lời lẽ gay gắt một cách vô cớ. Ông nhẫn nhục chịu đựng, chán nản nhưng dù sao cũng vui. Vốn giàu cá tính thích làm vui lòng kẻ khác, ông sẵn sàng chấp nhận những phiền nhiễu sâu kín đó. Nhưng ông tự hỏi do đâu mà vợ mình cau có như thế, vì ông thấy sự giận dữ của bà ấy ắt phải có một lý do thầm kín nào đó và ông đã phí sức để tìm hiểu mà không sao hiểu nổi. Ông thường hỏi bà: "Này em, nói anh biết em chống đối anh chuyện gì vậy? Anh cảm thấy em giấu anh chuyện gì đó." Bà luôn luôn đáp lại rằng: "Đâu có gì! Tuyệt nhiên chẳng có chuyện gì cả. Và lại, nếu tôi có điều gì không bằng lòng thì anh cứ việc đoán xem. Tôi không thích những người đàn ông chẳng biết gì hết, nhu nhược và kém cỏi đến nỗi phải nhờ người khác giúp mới thấu hiểu được những điều nhỏ nhặt nhất." Ông chán nản lắm bầm: "Tôi thấy rõ là em chẳng muốn nói." Và ông tránh ra chỗ khác, cố tìm hiểu.

Ban đêm càng trở nên rất nặng nề khó thở đối với ông; bởi vì họ luôn luôn ngủ chung giường, giống như những cặp vợ chồng hòa thuận. Những lúc đó chẳng có chuyện gì mà bà không dám làm để quấy rầy ông. Bà chọn lúc họ nằm bên cạnh nhau để không ngừng gay gắt chê bai ông. Chủ yếu là bà chê ông mập: "Anh chiếm hết chỗ, vì nay anh béo quá. Mồ hôi trên lưng anh đổ ra như là mỡ chảy. Anh tưởng vậy thì tôi dễ chịu sao?" Bà kiếm bất kỳ lý do nhỏ nhặt nào để buộc ông phải dậy, nào là xuống tìm tờ báo bà bỏ quên, nào là kiếm chai nước ngọt mùi hoa cam mà làm sao ông kiếm ra được vì trước đó bà đã giấu đi rồi. Và bà nổi giận tru tréo: "Lẽ ra anh phải biết tìm ở đâu có chứ, ông ngốc!" Sau một tiếng đồng hồ sục sạo khắp nơi trong căn nhà vắng lặng, ông trở về tay không thì bà nói như để cảm ơn: "Thôi, anh đi ngủ đi, anh nhão như một miếng bọt biển, đi dạo một chút thế cho ốm bớt..."

Bà đánh thức ông dậy bất cứ lúc nào để cho biết bà đau vì dạ dày co thắt, và bà nhờ ông lấy miếng vải thấm dầu thơm xoa lên bụng bà. Lo bà bị bệnh, ông hết lòng cứu chữa và ông đề nghị xuống thức cô giúp việc Céleste dậy. Tức thì bà giận dữ la lối: "Có cần phải ngốc vậy không, lão khờ! Thôi, hết rồi, tôi hết đau rồi, ngủ tiếp đi, đồ nhu nhược!" Ông hỏi: "Có chắc là em đã hết đau không?" Bà đáp thẳng thắn: "Chắc. Anh im đi cho tôi ngủ, đừng làm tôi bực mình thêm nữa! Anh chẳng có khả năng làm được việc gì hết, kể cả việc xoa bóp cho đàn bà." Ông thất vọng: "Nhưng...em yêu..." Bà điên tiết: "Không như không nhị gì cả...Đủ rồi. Bây giờ hãy để cho tôi yên..." Rồi bà quay mặt vào tường.

Vậy mà một đêm nọ, bất thình lình bà lay mạnh ông, đến nỗi ông hoảng sợ ngồi phắt dậy, nhanh lạ thường. Ông lắp bắp: "Cái gì?...Có chuyện gì vậy?..." Bà nắm lấy tay ông, véo thật đau, và thì thầm vào tai ông: "Em nghe có tiếng động dưới nhà." Đã thường quen với những kiểu báo động như thế này của bà Lerebour nên ông không mấy lo lắng, ông bình tĩnh hỏi: "Tiếng động nào, em yêu?" Bà run lập cập, hốt hoảng đáp: "Tiếng động...thì tiếng động...tiếng chân...có ai..." Ông tỏ vẻ hoài nghi: "Có ai? Em tưởng có ai à, không đâu, chắc em lầm rồi. Em nghĩ là ai chứ?" Bà run rẩy: "Ai?...ai?... Thì ăn trộm chứ ai nữa, đồ ngốc!" Ông lẳng lặng chui vào mền: "Không, chẳng có ai đâu, em à, chắc em nằm chiêm bao đó." Tức thì bà tung mền ra, nháy khỏi giường, nổi cáu: "Anh quả là vừa hèn nhát, vừa kém cỏi! Dù sao đi nữa tôi cũng không để mình phải bị giết vì sự nhát gan của anh đâu." Cầm cái kẹp than củi ở lò sưởi, bà đứng thẳng người trước cánh cửa đã cài then trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Cảm động trước tấm gương dũng cảm đó, hổ thẹn thì đúng hơn, đến lượt ông nhanh nhẹn đứng dậy và, vẫn không rời chiếc mũ bông trùm đầu, ông cầm cái xẻng đến đứng đối diện với vợ mình.

Họ chờ trong hai mươi phút, giữa sự im lặng hoàn toàn. Chẳng có thêm tiếng động nào quấy rối giấc ngủ của căn nhà. Thế rồi bà giận dữ quay về giường ngủ và nói: "Đầu sao tôi vẫn tin chắc là đã có ai đó." Để tránh gây gỗ, suốt ngày hôm đó ông chẳng hề đá động đến bất cứ chuyện gì có thể gợi đến cơn hoảng sợ vừa qua của bà .

Nhưng đến hôm sau, bà Lerebour đánh thức chồng dậy còn mạnh hơn đêm trước nữa. Bà vừa thở hổn hển vừa lắp bắp: - Gustave, Gustave, có người vừa mở cổng vườn." Ngạc nhiên trước sự khẳng khái của vợ, ông ngỡ là bà mắc chứng mộng du và ông đang cố lay cho bà tỉnh cơn mê nguy hiểm đó thì dường như ông có nghe một tiếng động nhỏ thật, ở phía dưới những bức tường. Ông đứng dậy, chạy lại cửa sổ và ông nhìn thấy, vâng, ông nhìn thấy một bóng trắng lướt nhanh qua đường. Ông thì thầm : "Có người!" Rồi ông lấy lại bình tĩnh, tự trấn an mình, và đột nhiên bừng lên cơn giận của một người chủ đất bị lấn hàng rào. Ông tuyên bố: "Đợi đó, đợi đó rồi người sẽ thấy!" Ông lao vào tủ bàn giấy, mở ngăn kéo lấy khẩu súng lục và chạy nhanh xuống cầu thang. Vợ ông cuống cuống vừa chạy theo vừa la: "Gustave, Gustave, đừng bỏ em, đừng bỏ em một mình, Gustave, Gustave!" Nhưng ông chẳng nghe thấy gì cả, ông đã đến cổng vườn.

Bà bèn chạy thật nhanh lên núp trong phòng của hai vợ chồng họ. Bà chờ năm phút, mười phút, mười lăm phút. Một nỗi sợ khủng khiếp đang xâm chiếm bà. Nhất định là chúng đã bắt trói, bóp cổ, giết chết ông ấy rồi. Bà mong được nghe sáu tiếng súng nổ để biết rằng ông ấy đã chiến đấu, đã tự vệ. Nhưng hoàn toàn yên lặng. Sự yên lặng đáng sợ của căn nhà đã khiến bà hoảng loạn. Bà bấm chuông gọi Céleste. Céleste không lên, mà cũng không trả lời. Bà gọi tiếp, cảm thấy suy sụp, muốn xỉu. Cả căn nhà vẫn hoàn toàn câm lặng. Bà áp cái trán nóng bỏng vào cửa kính, cố nhìn xuyên qua màn đêm bên ngoài. Bà chẳng thấy gì cả ngoài bóng đen của những lùm cây bên cạnh những vệt xám của những lối đi. Đồng hồ điểm nửa giờ khuya. Chồng bà đã vắng mặt bốn mươi lăm phút rồi. Chắc bà chẳng còn gặp lại ông ấy nữa. Không! Chắc chắn là bà sẽ không còn gặp lại ông ấy nữa đâu! Bà khuyu gối, thổn thức.

Hai tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng khiến bà giật thót mình. Ông Lerebour gọi bà: "Mở cửa đi, Palmyre, anh đây!". Bà lao đến, mở cửa và đứng trước mặt ông, tay chống nạnh, mắt còn đăm lẹ: "Anh ở đâu về thế, đồ ác nhân ác đứcc! A! Anh bỏ tôi một mình sợ muốn chết như vậy đó hả! A! anh không còn lo cho tôi nữa, làm như tôi chẳng còn sống không bằng!..." Ông đóng cửa lại, và ông cười, ông cười như điên, cái miệng cười làm hai gò má chẻ ra, hai tay ông ôm bụng, đôi mắt đăm đề. Bà Lerebour sửng sốt, im bật. Ông nói cà lăm cà cặp: "Kẻ đó là...là... Céleste, cô ta có hẹn trong nhà kính...Nếu em biết anh đã...anh đã...anh đã thấy gì..." Bà bỗng tái xanh mặt, khó thở vì phẫn nộ."Hả?...Anh nói gì?...Céleste? ...tại nhà tôi?...trong nhà...của...của tôi...trong nhà kính của tôi? Vậy mà anh không giết cái thằng đàn ông, cái đứa đồng lõa? Anh có súng mà anh không giết... Tại nhà tôi...tại nhà tôi..." Bà ngồi xuống, không nói được nữa. Ông nhảy tréo chân, búng ngón tay, đánh lười tách tách và luôn miệng cười: "Nếu mà em biết được...Phải chi em biết được..." Bất thành linh ông ôm chặt lấy bà. Bà đẩy ông ra Giọng bà đứt quãng vì giận: "Tôi không muốn con bé kia ở lại trong nhà một ngày nào nữa, anh hiểu không? Một ngày, không, một giờ cũng không! Khi nó trở vào, mình sẽ đuổi nó."

Ông Lerebour bế bà lên và đặt lên cổ bà những chiếc hôn thẳng tắp kêu chùn chụt như ngày trước. Bà lại im tiếng, chờ người ra vì ngạc nhiên. Nhưng ông đã ôm chặt bà và kéo bà đến giường... Khoảng chín giờ rưỡi sáng Céleste ngạc nhiên vì chưa thấy ông bà chủ dậy, xưa nay họ vẫn luôn thức dậy rất đúng giờ cơ mà. Cô bèn đến gõ nhẹ vào cánh cửa. Họ vẫn còn nằm bên nhau, chuyện trò vui vẻ. Cô đứng sững, rồi nói: "Thưa bà, cà-phê sữa đây ạ." Bà Lerebour nói bằng một giọng rất dịu dàng: "Con đem tới đây, con gái! Ông bà hơi mệt, đêm qua mất ngủ." Cô giúp việc vừa ra khỏi phòng là ông Lerebour phá lên cười, vừa mơn trớn vợ vừa lập đi lập lại: "Phải chi em biết được! Ôi, phải chi em biết được!" Bà cầm lấy tay ông: "Kìa, yên nào, anh. Nếu anh cứ cười mãi như thế thì anh sẽ tự làm mình đau đó." Và bà hôn lên mắt ông.

Bà Lerebour không còn tính gay gắt nữa. Tỉnh thoảng vào những đêm trăng, hai vợ chồng rón rén bước dọc theo những lùm cây và những bồn hoa, đến tận cái nhà kính nhỏ sau vườn. Họ dừng lại đó cạnh nhau, nép mình sát mặt kính như thể đang hào hứng nhìn một sự lạ gì đó ở bên trong.

Họ đã tặng tiền công cho Céleste.

Ông Lerebour đã gầy đi.

Thân Trọng Thủy

dịch từ nguyên bản tiếng Pháp "La Serre" của GUY DE MAUPASSANT

Chú thích :

(1) Nantes: tỉnh lỵ của tỉnh Loire-Atlantique, thuộc vùng hành chính Pays de la Loire của nước Pháp.

(2) Rouen: tỉnh lỵ của tỉnh Seine-Maritime thuộc vùng hành chính Haute-Normandie, nước Pháp.

Texte Intégral:

La Serre

M. et Mme Lerebour avaient le même âge. Mais monsieur paraissait plus jeune, bien qu'il fût le plus affaibli des deux. Ils vivaient près de Nantes dans une jolie campagne qu'ils avaient créée après fortune faite en vendant des rouenneries.

La maison était entourée d'un beau jardin contenant basse-cour, kiosque chinois et une petite serre tout au bout de la propriété. M. Lerebour était court, rond et jovial, d'une jovialité de boutiquier bon vivant. Sa femme, maigre, volontaire et toujours mécontente, n'était point parvenue à vaincre la bonne humeur de son mari. Elle se teignait les cheveux, lisait parfois des romans qui lui faisaient passer des rêves dans l'âme, bien qu'elle affectât de mépriser ces sortes d'écrits. On la déclarait passionnée, sans qu'elle eût jamais rien fait pour autoriser cette opinion. Mais son époux disait parfois : "Ma femme, c'est une gaillarde !" avec un certain air entendu qui éveillait des suppositions. Depuis quelques années cependant elle se montrait agressive avec M. Lerebour toujours irritée et dure, comme si un chagrin secret et inavouable l'eût torturée. Une sorte de mésintelligence en résulta. Ils ne se parlaient plus qu'à peine, et madame, qui s'appelait Palmyre, accablait sans cesse monsieur qui s'appelait Gustave, de compliments désobligeants, d'allusions blessantes, de paroles acerbes, sans raison apparente. Il courbait le dos, ennuyé mais gai quand même, doué d'un tel fonds de contentement qu'il prenait son parti de ces tracasseries intimes. Il se demandait cependant quelle cause inconnue pouvait aigrir ainsi de plus en plus sa compagne, car il sentait bien que son irritation avait une raison cachée, mais si difficile à pénétrer qu'il y perdait ses efforts. Il lui demandait souvent : "voyons, ma bonne, dis-moi ce que tu as contre moi ? Je sens que tu me dissimules quelque chose." Elle répondait invariablement : "Mais je n'ai rien, absolument rien. D'ailleurs si j'avais quelque sujet de mécontentement, ce serait à toi de le deviner. Je n'aime pas les hommes qui ne comprennent rien, qui sont tellement mous et incapables qu'il faut venir à leur aide pour qu'ils saisissent la moindre des choses." Il murmurait, découragé : "Je vois bien que tu ne veux rien dire." Et il s'éloignait en cherchant le mystère.

Les nuits surtout devenaient très pénibles pour lui ; car ils partageaient toujours le même lit, comme on fait dans les bons et simples ménages. Il n'était point alors de vexations dont elle n'usât à son égard. Elle choisissait le moment où ils étaient étendus côte à côte pour l'accabler de ses railleries les plus vives. Elle lui reprochait principalement d'engraisser : "Tu tiens toute la place, tant tu deviens gros. Et tu me sues dans le dos comme du lard fondu. Si tu crois que cela m'est agréable !" Elle le forçait à se relever sous le moindre prétexte, l'envoyant chercher en bas un journal qu'elle avait oublié, ou la bouteille d'eau de fleurs d'oranger qu'il ne trouvait pas, car elle l'avait cachée. Et elle s'écriait d'un ton furieux et sarcastique : "Tu devrais pourtant savoir où on trouve ça, grand nigaud !" Lorsqu'il avait erré pendant une heure dans la maison endormie et qu'il remontait les mains vides, elle lui disait pour tout remerciement : "Allons, recouche-toi, ça te fera maigrir de te promener un peu, tu deviens flasque comme une éponge."

Elle le réveillait à tout moment en affirmant qu'elle souffrait de crampes d'estomac et exigeait qu'il lui frictionnât le ventre avec de la flanelle imbibée d'eau de Cologne. Il s'efforçait de la guérir désolé de la voir malade ; et il proposait d'aller réveiller Céleste, leur bonne. Alors, elle se fâchait tout à fait, criant : "Faut-il qu'il soit bête, ce dindon-là. Allons ! c'est fini, je n'ai plus mal, rends-toi grande chiffre." Il demandait : "C'est bien sûr que tu ne souffres plus ?" Elle lui jetait durement dans la figure : "Oui, tais-toi, laisse-moi dormir! ne m'embête pas davantage. Tu es incapable de rien faire, même de frictionner une femme." Il se désespérait : "Mais... ma chérie..." Elle s'exaspérait : "Pas de mais... Assez, n'est-ce pas. Fiche-moi la paix, maintenant..." Et elle se tournait vers le mur.

Or une nuit, elle le secoua si brusquement, qu'il fit un bond de peur et se trouva sur son séant avec une rapidité qui ne lui était pas habituelle. Il balbutia : "Quoi ?... Qu'y a-t-il ?..." Elle le tenait par le bras et le pinçait à le faire crier. Elle lui souffla dans l'oreille : "J'ai entendu du bruit dans la maison." Accoutumé aux fréquentes alertes de Mme Lerebour il ne s'inquiéta pas outre mesure, et demanda tranquillement : "Quel bruit, ma chérie ?" Elle tremblait, comme affolée, et répondit : "Du bruit... mais du bruit... des bruits de pas... Il y a quelqu'un." Il demeura incrédule : "Quelqu'un ? Tu crois ? Mais non ; tu dois te tromper. Qui veux-tu que ce soit, d'ailleurs ?" Elle frémissait : "Qui ?... qui ?... Mais des voleurs, imbécile !" Il se renfonça doucement dans ses draps : "Mais non, ma chérie, il n'y a personne, tu as rêvé, sans doute." Alors, elle rejeta la couverture et, sautant du lit, exaspérée : "Mais tu es donc aussi lâche qu'incapable ! Dans tous les cas, je ne me laisserai pas massacrer grâce à ta pusillanimité." Et saisissant les pincettes de la cheminée, elle se porta debout, devant la porte verrouillée, dans une attitude de combat.

Ému par cet exemple de vaillance, honteux peut-être, il se leva à son tour en rechignant, et sans quitter son bonnet de coton, il prit la pelle et se plaça vis-à-vis de sa moitié. Ils attendirent vingt minutes dans le plus grand silence. Aucun bruit nouveau ne troubla le repos de la maison. Alors, madame, furieuse, regagna son lit en déclarant : "Je suis sûre pourtant qu'il y avait quelqu'un." Pour éviter quelque querelle, il ne fit aucune allusion pendant le jour à cette panique.

Mais, la nuit suivante, Mme Lerebour réveilla son mari avec plus de violence encore que la veille et, haletante, elle bégayait : "Gustave, Gustave, on vient d'ouvrir la porte du jardin." Étonné de cette persistance, il crut sa femme atteinte de somnambulisme et il allait s'efforcer de secouer ce sommeil dangereux quand il lui sembla entendre, en effet, un bruit léger sous les murs de la maison. Il se leva, courut à la fenêtre, et il vit, oui, il vit une ombre blanche qui traversait vivement une allée. Il murmura, défaillant : "Il y a quelqu'un !" Puis il reprit ses sens, s'affermir, et, soulevé tout à coup par une formidable colère de propriétaire dont on a violé la clôture, il prononça : "Attendez, attendez, vous allez voir !" Il s'élança vers le secrétaire, l'ouvrit, prit son revolver, et se précipita dans l'escalier. Sa femme éperdue le suivait en criant : "Gustave, Gustave, ne m'abandonne pas, ne me laisse pas seule. Gustave ! Gustave !" Mais il ne l'écoutait guère ; il tenait déjà la porte du jardin. Alors elle remonta bien vite se barricader dans la chambre conjugale.

Elle attendit cinq minutes, dix minutes, un quart d'heure. Une terreur folle l'envahissait. Ils l'avaient tué sans doute, saisi, garrotté, étranglé. Elle eût mieux aimé entendre retentir les six coups de revolver, savoir qu'il se battait, qu'il se défendait. Mais ce grand silence, ce silence effrayant de la campagne la bouleversait. Elle sonna Céleste. Céleste ne vint pas, ne répondit point. Elle sonna de nouveau, défaillante, prête à perdre connaissance. La maison entière demeura muette. Elle colla contre la vitre son front brûlant, cherchant à pénétrer les ténèbres du dehors. Elle ne distinguait rien que les ombres plus noires des massifs à côté des traces grises des chemins.

La demie de minuit sonna. Son mari était absent depuis quarante-cinq minutes. Elle ne le reverrait plus ! Non ! certainement elle ne le reverrait plus ! Et elle tomba à genoux en sanglotant. Deux coups légers contre la porte de la chambre la firent se redresser d'un bond. M. Lerebour l'appela : "Ouvre donc, Palmyre, c'est moi." Elle s'élança, ouvrit et debout devant lui, les poings sur les hanches, les yeux encore pleins de larmes : "D'où viens-tu, sale bête ! Ah ! tu me laisses comme ça à crever de peur toute seule, ah ! tu ne t'inquiètes pas plus de moi que si je n'existais pas..." Il avait refermé la porte ; et il riait, il riait comme un fou, les deux joues fendues par sa bouche, les mains sur son ventre, les yeux humides. Mme Lerebour stupéfaite, se tut. Il bégayait : "C'était... c'était... Céleste qui avait un... un... un rendez-vous dans la serre... Si tu savais ce que... ce que... ce que j'ai vu..." Elle était devenue blême, étouffant d'indignation. "Hein ?... tu dis ?... Céleste ?... chez moi ?... dans ma... ma... ma maison... dans ma...ma... dans ma serre. Et tu n'as pas tué l'homme, un complice ! Tu avais un revolver et tu ne l'as pas tué... Chez moi... chez moi..." Elle s'assit, n'en pouvant plus.

Il battit un entrechat, fit les castagnettes avec ses doigts, claqua de la langue, et, riant toujours : “Si tu savais... si tu savais...” Brusquement, il l’embrassa. Elle se débarrassa de lui. Et, la voix coupée par la colère : “Je ne veux pas que cette fille reste un jour de plus chez moi, tu entends ? Pas un jour... pas une heure. Quand elle va rentrer nous allons la jeter dehors...” M. Lerebour avait saisi sa femme par la taille et il lui plantait des rangs de baisers dans le cou, des baisers à bruits, comme jadis. Elle se tut de nouveau, percluse d’étonnement. Mais lui, la tenant à pleins bras, l’entraînait doucement vers le lit...

Vers neuf heures et demie du matin, Céleste, étonnée de ne pas voir encore ses maîtres qui se levaient toujours de bonne heure, vint frapper doucement à leur porte. Ils étaient couchés, et ils causaient gaiement côte à côte. Elle demeura saisie, et demanda : “Madame, c’est le café au lait.” Mme Lerebour prononça d’une voix très douce : “Apporte-le ici, ma fille, nous sommes un peu fatigués, nous avons très mal dormi.” À peine la bonne fut-elle sortie que M. Lerebour se remit à rire en chatouillant sa femme et répétant : “Si tu savais ! Oh ! si tu savais !” Mais elle lui prit les mains : “voyons, reste tranquille, mon chéri, si tu ris tant que ça, tu vas te faire du mal.” Et elle l’embrassa, doucement, sur les yeux.

Mme Lerebour n’a plus d’aigreurs. Par les nuits claires, quelquefois, les deux époux vont, à pas furtifs, le long des massifs et des plates-bandes jusqu’à la petite serre au bout du jardin. Et ils restent là blottis l’un près de l’autre contre le vitrage comme s’ils regardaient au-dedans une chose étrange et pleine d’intérêt.

Ils ont augmenté les gages de Céleste.

M. Lerebour a maigri.